

Бил ,Никодин Чернодримски,момче печено од најжестоките неправди и измеѓарувања,сирак,сам како прст,како трн,извишен ,по судбата предодреден да знае многу и да може многу,но ниеднаш да нема се токму.Па и ретко кога имал,секогаш со нескротена глад од птицата во неговата клокотива крв и име,далеку понапред од себе,за да има по кого.Туѓиот пријут знае најлут предизвик да му биде.Во немирот бил неговиот мир.

Бил и најомилен,единствен со свое зошто,и со затоа свое.

Ова беше само некој шепот кој го слушнав чинам во некој заборавен сон,но ехото од заборевените времиња,го донесоа за да се знае.

Содржина

1. Русалка
2. Горчлива Солза
3. Месечева Восхит
4. Заминувам
5. Кога
6. Прв Милениум
7. Црна Песна
8. Огнени Залези
9. Стапица за Сني
10. Сонувајте за Мене
11. Јас и Темнината
12. Предизвик
13. Бесмртен Одред
14. Румени МУгри
15. Студенило
16. Семето на Горчините
17. Загубена Искра
18. Занесен Скитник
19. Лажен Сјај
20. Маска
21. Минута Молчење
22. Мисловен Дневник
23. Мозаик од Фрагменти
24. Мојот Сон
25. Мртвиот Коњаник
26. Недовршено Секојдневие
27. Неповрзани МИсли
28. Нов Круг
29. Ноќен Товар
30. Ночна Дилема
31. Од Утро до Утро
32. Одразот на Спомените
33. Орда
34. Песната е посветана на една ранета душа
35. Покајание

- 36.Празни Сனிшта
- 37.Проклети Денови
- 38.Прости Што Брзам
- 39.Се Создадов Самиот
- 40.Сонот и Јавето.

Русалка

Завиваше ноќва коријата
Со рев на лута глутница
Безбели, што ли насети на сртот
Незнаен јунак етего
Бешумно тупоти со атот
Ја носи во дисагите воздушната таинственост
Блесна со блесок
Мистична белина на месецот
Огнени дамки залепи како патеки
Осамени стапалки никнаа
Немиот ветар од непознатото запеа
Млада русалка беше тоа
Тајната ноќва на полноќ ќе ја открие
За боговите заспани заборавени
Синорот на стремежите се отвори
Јасиките со трепер зборуваа во мигот
Последната штама од светот исчезна
Возвишените идеи бликнаа небаре потоци брзи
Смртниците и во сонот исплашено стоеа
Небеа спремни за ова блаженство
Само треперот на деницата утеха им беше
Бескрајната празнина на вечноста ликуваше
Утринската молскавица го будеше животот
Повторно протече реката на секојдневието.

Горчлива солза

Ги пролевам горчливите солзи
За безнадежта на неисполнетиот сон
Ете тука на мостов дрвен
Наместа трул од горчините пролеани
Капат во процепите прецизно
Искривените штици тоа го овозможуваат
Со брзакот се соединуваат
Див и непокорен ита

Алузијата на насмевки исчезна
Заблудата тоа го кажа гласно
Повторно неможам да разберам
Таа злокобна дилема евеја се буди
Во црнилата на моето јас

Ја повикав логиката,и разумот на помош
Ја отворив на полноќ мојата душа
Црна исчадена пепел сторена
Тогаш посакав само малку вода
Благословена од вилите горски

Ги пролевам горчливите солзи
За безнадежноста на неисполнетиот сон.

Месечев восхит

Птиците престанаа да пеат
Се плашат да се натпреваруваат
Со убавината на твојот глас
Сонцето престана да грее
Се плаши и тоа да не ја изгори
Твојата убавина
Морето ја смири бурата
Посака во овој час
Да ги слушне таласите на твоето срце
Ме знаеш нели
Јас сум само обичен смртник
Смртник кој денонојно копнее
За часот кога ќе станам слуга на таа убавина
Ќе им пркосам со гордоста моја
На птиците што ќе молчат
Кога ќе поминуваме по ливадите
Ќе му пркосам на сонцето
Кога ќе одиме по патеката
Ќе му пркосам и кога ќе седнеме
На брегот пенлив од таласи
Заедно ќе ја гледаме месечината
Како нија испраќа восхитта своја.

Заминувам

Заминувам засекогаш
Го оставам зајдисонцето да каже зборум за мене
Заминувам засекогаш
Прикриен со насмевката на ноќта
Заминувам засекогаш
Во царството на тишината
Каде љиљаците чувари верни се
Каде пајациите со мрежата клучот го кријат
Овде во оваа илузија
Сонот дамнешен го потрошив
Од рацете ми се срина
Прав и пепел стана од чекање
Заминувам засекогаш
Простете во молам ,но морам
Да го постела тепихот на заборавот.

Кога

Те побарав меѓу ѕвездите
Сјајот твој ме заслепи
Те побарав меѓу птиците
Песната твоја ме зароби
Те побарав меѓу луѓето
Убавината твоја ме восхити
Кога шепотот твој ќе допре до мене
Тогаш и утринското ветре е љубоморно
Со фијук бесен ме одминува
Кога погледот твој ќе го стретнам
Тогаш знам сила имам и ала да избодам
Кога бакнежот твој ќе го почувствувам
Тогаш знам ни везув не кломото така
Како срцето мое.

Прв Милениум

Кога изморен ете така ќе бев
На земјата ќе легнев
Очите бргу бргу ќе ги затворев
Со сонот бел, кој самовилите ми го носеа
Ја милував нежно родилката
И кажував тивко и шепотев навистина
Грутка земја сум
Зрно ситно бев знаеш и ти дека е така
Никогаш не се налути кога силата од тебе ја земав
Растев со мудроста твоја
Живеев во светлинат моја
Во бескрајот твој го барав крајот свој
Во бунарите длабоки пропаѓав
Демоните на минатите дни ме мамеа
Лаги со славопојни зборови ми кажуваа
Вистината за тебе на три дела ја пресекоа
Со оштри ножеви го направија тоа
Од првиот зрак времето ми го подари
Евего придружник верен е до смрта моја зарем не
Чекори заедно
Како осамени коњи во пусто село
Ми рече во минатиот сон
Времето твое да го насликам
Со многу ликови да биде
Се до првиот милениум
Раѓањето твое.

Црна Песна

Црна песна пее мојот глас
 Шепот зборови во страдање
 Зарем уште ќе живееме без сон
 Во илузија и лажни верувања
 Утнатини во коски заробени
 Црна земја во тупаница стегната

Зарем се мртви сите сеќавања
 За бучните дождови што ромор правеа
 И тајната есенска така ја раскажуваа
 Зарем сите мостови веќе паднаа
 Зарем сите палати веќе прав ги прекри
 Злокобно вие крикот во тишина

Се сноват ли повторно сомневањата
 Меѓу лизгави испотени исчадени сидови
 Некаде од некоја пукнатина потекува сонета
 Ох колку е убаво,ох колку е прекрасно
 Да бидеш марионета,срамежлива и малку глупава
 Студена,која не чувствува болка
 Во свет на осудени суштества.

Црна песна пее мојот глас
 Шепот зборови во страдање
 Зарем уште ќе живееме без сон
 Во илузија и лажни верувања.

Огнени залези

Во огнените залези на денот
Кога твоите солзи ќе потечат
Јас ќе стражарам крај нашиот сон
Ќе живеам со нашите спомени
Наоколу сенките бледи
Како козметика се лепат на ноќта
Мозаикот на заборавената заклетва го прават
Во тајните на вселената тоа го прочитале
Мисле дека мистеријата на љубовта ја откриел
Во огнените залези на денот
Кога твоите солзи ќе потечат
Ќе им го дадам срцето на свездите
Така подобро ќе узнам за сјајот на твоите солзи
Во огнените залези на денот
Кога твоите солзи ќе потечат
Плачот на галебите осамени ќе те тешат
Брановите немирни ќе ти ги донесат
Во огнениот залез на денот
Кога твоите солзи ќе потечат
Ќе ја слушам мелодијата на спиењето
Здивот на ноќта ќе ја пее.

Стапица за сни

Од снитата правам стапици
Ја ловам катавечер надежта
Како осамен волк во далечините
Или заборавен пророк што во темнината се снове
Со нем крик во дланките на животот
Бесот и болката ,милоста и злото ме раскинаа
Кога паднав во длабочините на синиот океан
Над мене пластови светлина
Под мене корупки од темнина
Некаде во средина лебдам и сонам
Сам на себе со зборувам
Самотијата е мојата клетва
Мојот најдобар пријател
Мојата тага,мојот непријател
Сам на себе си зборувам
Со зборовите во снитата влегувам.

Сонувајте за мене

Сонувајте за мене
А јас само ќе ги затворам очите
Онака од навика
Ако некаде паднете во бездна
Тоа се знаете кошмарите мои
Заробени во хаосот на зборови
Избегани од тагата на минатото
Ако навистина заплачете
Ќе дознаете како спомените болат.

Јас и темнината

Еден часот е по полноќ
Јас и темнината
Со отворен прозор како некогаш
Се исправам без сон во мене
На ветрето да му пркосам
Празната осаменост да ја одминам
Некаде три улици подолу
Нежна романса
И прекрасен танц се случува
Бездомен просјак им ракоплеска
Така тагата на парчиња ја растура
Исушен букет како перница припрема
Со солзите ќе го воскреснува
Паѓа свезда стара или млада
Сеедно
Без желба ја погребувам
Еден часот е по полноќ
Или два часот е по полноќ
Сеедно
Јас и темнината.

Предизвик

Единствената ѕвезда што ја има
Ја зовре ја побесна,јатката жолч
Презреана во чиста осамена лутина

Чиниш на сопствено распети е
За искупување
Ќе да е на наискупениот грев

Оф или ох
После поразот се слушна
Стаписан во својата немоќ

Стана,клекна,легна,седна
Во празнината
Меѓу законот жив и животот папсан

Непамети кога беше
Се зарече не се покори
Се одрече се покори

Збра на едно место
И молитва,и клетва,и проклетија,и милосиња
Ги спржи со горчините

Предизвик е ова негов
Гол кон карпите да оди
До најкрајната смисла.

Бесмртен одред

Бесмртниот одред

Беше не испуштил,ни шум ни шепнеж
Се заради искрета што ја виде,етеја
Во срцето на покајникот затупоти.

Во глобочините на секавичниот миг се таела
Полесна и од најлесната мисла
Со невидливоста и неприкосновеноста своја
Чекала,чмаела,мирните води ги спремала

Се ронеле таговните мигови како брег
Во бесповратен судар со карпата молчелива
Прозвучувало придушен свон,напати рик нем
Болка тупа станувала.

Иљадници ркулци пиреј се поткопуваа самите
Живото тело со потајниот пламен ги ужежа
Предутринската тишина и мракот ноќен до бескрај се врзале
Со таинствен меѓусебен поглед кој сал чека.

Се митарат ли сомневањата,другари на осаменоста
Или потајниот,најтајниот гнев,бес,нова риза им спрема
Во предзорниот час,невдомени да немееат
Голи гологлави на сувота и камен.

Румени Мугри

Отиде јадовното проклетство на проклетникот
Во темните пештери на заборавот
Со неизгасната жед во мракот кобник
Виделината го гонеше
Ветеноста за тронот му ја разурна
Порекнување кое не признава семожно постоење
Бесилен стана, со утеха, млака
Со сраморен крик
Бледа сенка од измината есен
Бешумен како злодух полноќен
Црна кнез се смеел на цел глас
Се надеваше на моето пријателство
На месечина полна круг црташе
Притаени бесоници збираше
Ветрогонец довикуваше
Невдомен, неплоден сакат жив светец
Од пергамен глаголеше
Тајна, што само небото ја знаеше
Земјата, долго ја криеше
Не узна никогаш
Денот за секој не е
Отиде јадовното проклетство на проклетникот
Во темните пештери на заборавот
Дивите коњи на румените мугри го носеа.

Студенило

Ја запрашав сенката моја
Вечерва додека одевме кон паркот
Зошто бега
Зарем станала себична
Или можеби ме гледа како непријател свој
Рече
Ти брзаш секое утро кон врвовите на планината
Сакаш прв да бидеш
Јас сакам меѓу луѓето да бидам
Со другите сенки да другарувам
Несакам да гледам само облаци кои минуваат
Несакам веќе ветрот да го слушам
Несакам да те гледам како сам со себе зборуваш
Ќе те напуштам засекогаш
Ова утро
Ќе бидам сенка скитник
Којзнае можеби ќе најдам
Којзнае можеби ќе стретнам
Осаменик бес сенка
Нема да бидам негова
Никогаш
Само во негова близина ќе бидам
Така привидно среќен ќе го правам
Сега оди ти кон твоите врвови
Оди ти во твоите планини.
Рече така и замина без поздрав
Студенило некое околу завладеа
Неприродно
Сега ни мислата не оди кон врвовите
сега само студенилото покрај мене.

Семето на горчините

Семето на горчините
 Беше се збрало од дни дамнешни
 Та само се таеше згугурлено
 Силартеш немаше
 гавраните завчера бесно и луто пееа
 утре е ден
 црн петок за горчини сеење
 станете пробудетесе
 сеачи, не спијте
 гледајте облациве утрово со темнина го задојуваат
 во ладен дожд го капат
 станете
 тргнете, без мисла во чекор
 до пладне, на жед планина да стигнете
 на суво поле сеидба да сторите
 змии гуштери три дни веќе ораат
 бразди длабоки сториле седум педи
 станете, тргнете
 семе посејте, нека рти до седма ноќ
 жетвари на четириесет дни ќе дојдат
 жетва од плод пелин ќе зберат.

Загубена искра

Не ја барај искрата во моите очи
 Ја немам веќе долго и јас
 Погледните добро
 Ќе застамам под светилкава трепетлива
 Знам дека свети, топлината нејзина ми кажува
 Слепец сум
 Враните ми ги испијаа очите
 Прво дојдоа по моите солзи
 Рекоа дека биле жедни од долгиот лет
 Им се допаднаа
 Потоа рекоа го сакаме изворот на тие солзи
 Сверови невидени
 Колваа немилосрдно со клуновите цела ноќ
 Додека јас те барав низ скриените сништа
 Беа тие некаде пред мене во темнината
 Кога утрото дојде, знаев само за темно сонце
 Јас ја имав сега вечната темнина
 Погледните добро
 Знам дека стоиш пред мене
 Ритамот на срцето твое ми кажува
 Не пробувај те молам да го смириш
 Повторно како некогаш слушам чука
 Исплашено
 Не го запирај, те молам ,не го смирувај
 Не ме сожалувај
 Во десната рака утеха имам
 Еден дамнешен сон
 Го најдов ,се сеќаваш нели
 Ако не се сеќаваш ,ајте сетисе те молам
 Кога сонувавме будни
 Таму очите заедно гледаа
 Ги зедев
 Овде во оваа темнинина
 Светат пред мене како факли
 Затоа одам сигурно

Занесен скитник

Занесен скитнику

Кој сонуваш на облаците господар да им бидеш

Кој на Бога сакаш ликот да му украдиш

Со молњата игра да си играш

Судбини нечи да мешаш

Со слугите од адот подземен деноноќија да минеш

Нови пизми слушам во главата ти се вртат

Вијугите ти ги исполниле

Претесно им е

Врискаат болно

Мислата те боли нели

Занесен скитнику

Па само смртник си

Кој во темнината од смрта се плашиш

Како дете немојно во аголот липташ

Наутро стравот наметка црна ти прави

А ти

Стравот во злобата го сместуваш

Наоколу великодушно го подаруваш

Успех твој велиш животен ти било тоа

Занесен скитнику

Не ти кажа ли некој

Дека земјата не те сака

Со оган и се закануваше дека ќе ја спржив

Гробот ти го затвори

Името од каменот ти го избриша

Пциите скитници ги тргна

Нема кој и мршата да ти ја раскини

Скитнику занесен

Лажен сјај

Копилето вавилонско
 Што темнината го зачна
 За да мајка смртничка го роди
 Во денови некрстени
 Проодило и прозборило
 До глумата доба пораснало
 На пладне атица црна стелна јавнало
 Велат орлите го виделе
 Како галоп страшен прави
 Место прашина оган позади се кревал
 Кога одмор под буки правел
 Мечот свој на здивот атов го калел
 Глтница волци збрал
 Од три планини дури
 Дружба ете сакал да му прават
 Денот го чекал
 Трите браќа тука да го најдат
 Гавраните црни ги пуштил
 Насекаде да разгласаат дека се родил
 Змиите лутици етеги
 Гралот му со отров го полнат
 Жеден ожеднал од горштините
 Та пие ли пие
 На самрак
 Жрец со наметка црна дошол
 Благослов да му даде
 Амајлија околу врат да му обеси
 Исплашено зборуваа орлите
 За ноќта што така тивка дошла
 За благословот што го слушнале
 Тешко тешко на мсртниците кој ќе те видат
 Уште потешко кој милост ќе побараат
 Незнаат тие
 Слепо и покорно ќе ти веруваат
 Ти син на оганот си

Кој со оган ќе крштеваш
 Кој со оган ќе милуваш
 Кој со оган милост ќе даваш
 Земија оваа амајлија што ти ја давам
 Прво трипати плукнија
 Потоа трипати згазнија
 На крај трипати испоганија
 Така моќна ќе ја сториш
 Од три месечини силата ја собрав
 На три врвови со ветриштата ја чистев
 Од три доилки млеко зедев
 Кои првородените ги доаеа
 Така ја измив
 Од три вљубени срца треперот го украдов
 Со три солзи од девица затворив
 На каменов пред тебе ја оставам
 На полноќ ти на гради ставија
 Со златен сјај ќе те опсипа
 Со лажна вера ќе те научи
 Земија и утре во рани зори
 Оди оди те чекаат желно
 Будалите наивните
 Те чекаат
 Кажи им го тоа што сакаат да го слушнат
 Оди и разбуди им ги демоните
 Долго долго ги кријат во дамарите
 Оди оди денот твој дојде
 Оди оди денот нивни заврши.

Маска

Маската на лицемерието,
од ликот земски ја вадам не е лесно
на песокот ситен во пустинава ја оставам
нека дината нова што ветерот ја прави ја прекрие
така лик ќе нема
не е ова покајание
грешник сум смртник сум не се покајувам
од лицемерите заминав кој друшка ми правеа
деноноќна
и со чекоров иден грешник пак ќе бидам
со скитниците кои бели марами на ликот носат
по диниве ќе скитам
нежалам за часот што измина
нежалам сега за минатото што ме опијани
тоа беше лажно вино од грал со горчини полн
не се вртam наназад
нешто станав крут во чекорот
не се покајувам
само дојдов тука маската да ја оставам
не се покајувам само итам
кога ќе ме стретнете некаде
можеби по погледот ќе ме препознаете
не ме викајте повеќе на име
јас сега немам име
сега сум безимен скитник
кој белото платно на ликот го става
ита кон врваницата безимени.

Минута молчење

Со минута молчење
И одадов почест на мислава
Ме одмина сега проклетницата
Јас мртва ја направив
Не ме викајте сега злосторник
Сакаше тажен да ме направи
Одмолчив
Устата не ја отворив
Незнаете вие како врисок таа пушти
Страотен
На само миг мал
Идните мисли застапаа
Некои ја сожалуваа
Некои однапред и ја знаа нејзината судбина
Со минута молчење
И одадов почест на мислата
Проклетница беше

Мисловен Дневник

Дневникот мој во писма ќе го преточам
Мислите со мастило црно напишани
Хартија беше тоа бела бела празна вчера
На времето ќе му ги испратам
Во архивата своја да ги стави
Го носев тоа мастило низ годините
Низ вените ми течеше деноноќно
Понекогаш кога самиот себеси се мразев
Вриеше и киптеше со бес невиден
Напати кога капилар ќе прснеше
Си зборував сам на себеси ете така истече бесот
Но тишината секогаш ме предупредуваше заканувачки
Не се радувај предвреме
Мислите што ти избегаа вчера
Не ги запиша денес причекај
Утре можеби ќе ти се вратат
Тие се пијавици големи
Во времето се залепени
Еве погледај ветерот како ги разнесува насекаде
Непрекинато те вијат и не ти даваат мир
Напиши сега ослободисе од нив
Благословот птичји така ќе го добиеш
Небото за ним мирно ќе биде
Ветриштатата смирени ќе си заминат.

Мозаик од фрагменти

Вапајот на осаменикот одекна
 Трошката милост под нозете ја згази
 Ронка мир тука побара тој
 Повторно ли проклет да биде
 Повторно ли во сонот кошмарот го носи
 Грлото со ситни спици го наредил
 Рапаво гаврановиот глас се слуша

Од изгаснато жарче искра само една бара
 Со мислите снови овде онде
 Не си ја погани веќе устата
 Така му рекоа кога зборот го делел
 Напати
 Зборуваше и во нечији очи влегуваше
 Испаден беше небаре врелото адско го покажуваше

Сакаже ете сега името да си го каже
 Молкот го награди со поглед втеречен
 Исплашен ќе да беше
 Од самиот себеси исплашен
 Името
 Името кое татко му го даде го нема
 Безимен ли е
 Безимен ли се роди
 Ништавило ли сум со крик праша
 Аветина ли сум
 Сенка бледа ќе да сум промрмори
 Кога име немам
 Сенка ќе да сум

Прво пајажина беше
 Бела бела руба невестинска
 Сетне троскот дојде
 Во градите се нафрли се спили таму

Пушти жилчиња стотина илјада
На погледот заматен офтика напиша е

Конците за шиене ги остави некаде
Се спаси така зборот негов
И дните му минаа тогаш
И уката своја безбели ја подели
Ете сега
Завалијата во страданија свои е
Расчеречен извалкан распнат на карпите е
Не хули
Устата не си ја погани пак
Знае дека во проклетија дошол

Етего сега привидението негово
Сон беше
Песни пееше песни многубројни
Времето тогаш не го мереше
Го напади од мислите
Му рече милно створен сум за тука
Овие кои со слепило одат виделина им носам
Овие кои крива мудрост делат
Во бездна им ја фрлам
Со огин им ја горам

Се сети повторно за некогаш
За островот каде бегаше секогаш
Сонцето навечер таму се капеше
Камењата црни тогаш молчеа
Само ветерот на темнината и раскажуваше
Се сети како слушаше
По мислите кои пловеа пребираше
За дар на другите им спремаше
Некоја горделиво ќе го одминеше
Некоја шеретски ќе му се насмевнеше
Многу многу кој во снопови доаѓаа
Се поклонија пред него

Во хор со глас понизен извикаа
 Твои слуги верни сме
 Господар наш си
 Спасине изнесине отука
 Раката твоја ја благословуваме
 Избавине
 Како семе благородно посејне
 Ќе триме насекаде
 Некои знаеш и ти самиот
 Какуљ ќе станат
 Отров на тебе тогај ќе блујат

Ете мракот се толчеше самиот
 Пизма во срцето му ставаше
 Слабо фајде од тоа
 Големо срце беше
 Простор колку три аршини
 Се котеше пизмата
 Ќе дотечеше рој солзи од изворот
 Белило некое носеа
 Ќе обелеа ќе однесеа
 И пак мракот гледа толчи ли толчи
 Сто парчиња се сторија
 Двеста пизми се накотија
 Рој како стршели евеги

Еди којси пеземеци
 Се фалеа меѓусебе кучка ги родила
 Ама кај волчица небиле достојни да цицаат
 Ги напади така сурово
 Дојдоа
 Море не ветриштата што зла коб носат
 Ги истурија
 Копилиња на мракот станаа
 Кога светлина ќе ги облечеше
 Крилати стануваа
 Плајвази во рака земаа се везден нешто бележеа

Пусулче црно под нос ставаа тие
 Гракаа заедно
 Ако дира од писмо твое нема ете тука
 Барем еј ти прст стави
 Ка нема кошмар да те мачи
 Ние име на дедо прадедо твој ќе земиме
 Многумина
 Со лити руби на себе радост си сторија
 Со светлост се облекоа
 И пак останаа многумина
 Со лити руби на себе евеги тука
 На гробови знајни свеќи палат
 Име дедово на слава слават

Ако во душата не се опулиш
 Ако побегнеш сам од себеси
 Во часот си се сторил песји син
 Талкач во пустина етеси
 Без сенка своја остануваш
 Ликата само бледило едно во облаците
 Ронката љубов Христова не си оплодил
 Ти дала
 Грам милост грам надеж и триграма верба
 Сила е тоа невидена
 Синџири од нозе да скинеш
 Од робје да излезеш
 Обрач околу срце да стопиш
 Така биење силно да слушниш
 Сепак
 Сам на себе си прости си
 Писание едно стори
 Стуткај го во ролна една
 Со восок црвен печат вој удри
 Во земја црвеница закопаја
 Така мрши гревовите нема да бидат

Вапајот на осаменикот одекна
Трошката милост под нозете ја згази
Ронка мир тука побара тој
Повторно ли проклет да биде
Повторно ли во сонот кошмарот го носи
Грлото со ситни спици го наредил
Рапаво гаврановиот глас се слуша

МОЈОТ СОН

кога го барав утрото
еден сон ме зароби
во светот на фантазиите ме однесе
таму сите беа кралеви
и многу прекрасни кралици
принцезите песни пееја
принцовите со пеперутките танцуваа
таму во тој сон
и јас бев крал
таму во тој сон
кој беше само миг
танцував со ветрето
пеев со гalebите
но утрото злосторник беше
дојде ненајвено
му го украде сонот
ми го однесе некаде далеку

Мртвиот коњаник

За да се создаде животот
 Мора да одлучи смрта
 Тоа е законот на древните
 Ечеше гласот на мртвиот коњаник.....
 Во оклоп црн атот го бодињаше.....
 Со бесот свој....
 Пламен нескротлив беше.....
 Патот на новата душа го чистеше,
 Така му нареди господарката
 Кога во домот темен го разбуди....
 Маѓија моќна употреби...
 На полната месечина ја направи....
 Ти.
 Кој темнината те криеше досега.....
 Кој правта бедем ти стори околу тебе....
 Ти.
 Кој во вековите од името твое се плашеа....
 Непријателите твои и во сништата трепереат....
 Ти сега дојди пак,
 Новата душа те вика,
 Прочистена е од гревови,
 Кон светлината поведија,
 Од проколнатите заштитија,
 Името твое ќе го понесе,
 Походите твои ќе ги воскресне,
 Ти сега стани...
 Знаеш дека времето непријател ти е.

Недовршено секојдневие

Некој чуден спој направивмне
 Многу многу одамна беше тоа
 Јас и самотијата
 Рече
 Ајде да си играме човечки брак
 Јас ќе бидам невестата
 Ти биди момчето
 Ќе живееме среќно и раскошно
 Во нашиот дом
 Прекрасната празнотија
 Ќе видиш
 Многу ликови налик на човечки
 Ќе продефилираат низ одаите
 Но тоа знај тоа ќе бидат само бледите
 Изгубените и отфрлените сенки
 Кој лутаат ете така
 Многу и со гласови ќе ни се обраќаат
 Разговори долги тоа ќе бидат
 Полни со мудрост лажна
 Ќе веруваат самите ќе мислат дека им веруваме
 Еден чуден пиедестал ете ќе изградат
 Во темелите својот скриен детски страв ќе го стават
 Ги мачи секоја ноќ
 Ќе го воздигнат со зборови кој и самите не ги разбираат
 Некој друг им ги напишал
 Некој друг им ги кажал
 Тие треба само да ги повторат и да ги остават
 Ете таму каде се темелите нивни
 Од насмевките кога ќе градат
 И празнотијата ќе се исполни
 Со празнотија нова
 Немој да мислиш дека празнотијата наша
 Ќе биде празна
 Ќе ја исполниме со искреност
 Така од сенките ќе се заштитиме

Напати со дрвја и камења ќе фрлаат
На зидот
Некаги незнаат
И никогаш нема да знаат
Кутрите тие

Неповрзани мисли

Сакам вечерва очите да не гледаат
 Времето да застане
 Молитвата на тишината ќе ја кажам
 Ја знаат многумина
 Се плашат да ја повторат

Срцето не го лажев, каменот ми е сведок
 Само молчи и тој сега
 Светлината ја љубев, ветриштата нека ви кажат
 Себични станаа и само луто свират

О проклети зборови
 Повторно во часов овој ме издадовте
 Ве затворив во дневник еден
 Таен го нареков вие така подли станавте

Го живеев сонот кој не постоеше
 Неисполнет во маглините утрински замина
 Остана некаде во сенката на месечината
 Се сокри и нечија желба да не го најде

Лажното време ме благослови
 За мене утре да нема
 Небото никогаш со дождови да не заплаче
 Не ми даде никогаш да заборавам

Сакав вечерва очите да не гледаат
 Времето да застане
 Молитвата на тишината да ја кажам
 Кобник ли бев што неповрзани мисли ме преплавија

Нов Круг

Празнината ја полнам со чекори
Улициве така ги минувам
Тие скржави на спомени станаа
Не ги бележат никаде стапалките

Само еден осамен камен
Донесен којзнае од каде
Можеби беше исфрлен од некои
Ме потсети дека постои тука

Кругов го завртив
Доста е е за денес вела сам на себеси
Утре повторно
Кругот ќе го нацртам

Сега на починка одам
Таму каде солзата и насмевката
Сонот на усните го носат
Ќе сонувам за новиот круг

Ноќен товар

Честопати ја слушав ноќта
 Темна и ладна како стенка под товарот свој
 Небаре жена страдалница беше
 Криковите болни од многумина ги носеше
 По сокаците тесни ги криеше
 Некаде во некој осамени места застануваше
 И тука врисок еден ќе пуштеше
 Напати тоа беше вапај за помош
 Напати тоа беше одишка само една
 Ја сожалував
 Товарот мој го носев на градите
 Не и го давав за и јас да не и бидам товар
 Честопати со некој трепер нежен
 Кога ќе седев на каменот белутрак
 Ќе застанеше на миг
 Тажно ќе ме погледнеше
 Знаеше дека товар носам
 Ќе и речев тивко
 Оди по својот пат има и поголеми товари од мојот
 Оди ним помигни им
 Јас ете тука покрај реката
 Дупка ќе ископам
 Длабока колку еден лакт
 Тука товарот мој ќе го закопам
 Црвјата да се сладат
 Гледам гладни се
 Лисјата од врбите веќе ги јадат
 Оди
 Оставиме тука
 Со врбиве ноќва друшто си правам
 Ја слушам приказната за вљубениот осаменик
 Кој некогаш тука седел
 Оди
 Еве гледам часот се ближи за зората
 Многумина со товарот дома ќе си отидат
 така тажни во денот ќе бидат.

Ноќна дилема

Го слушам шепотот на еден осамен дамар
Зборува плачливо со глас детски
Ме моли
Перото да го земам
Премногу зборови збрал
Му тежат терет му прават
Малку и луто сега зборува
Ќе те проколнам
Зборовите ќе ти ги заробам
Со тишина ќе те заградам

Само дилемата ја имам
Дали повторно како некогаш
На брановите од инспирацијата да јавнеме
По светови разни да прошетаме
Тажалки да видиме
Расплакани лица да опееме
Нечија мисла да украдеме

Еве парче сечам од дилемава
На зраков месечев го ставам
Нека го пушти на полноќ во реката од идеи
Нека се стопи
Нека се претопи
Ако го видиш како мисла убава
Зграбиго и на утрото пофалимусе

Од утро до утро

Како тантал ме приковаа
Сенкиве невидливи
На карпата од заборавот
Ланците ги сплетија од лаги безбројни
Со зборови медоносни алките ги лепеа
Долги во недоглед ги направија
Спиливе напати глодаат од месото
Болка издржлива е тоа
Се до полноќта црна
Кога темнината и пците крвојосани доаѓаат
Од сите страни
Со виеш се најавуваат
И ритуално во круг застануваат
Кога предводникот со маска налик човечка ќе дојде
Гозбата ја започнуваат
Се до раните утра
Кога петелот ранобудец ќе им каже
Доста е за ноќва
Сега оставете нека сонцето раните ги спржи и залечи
А вие дојдете повторно наредната ноќ

Одразот на спомените

Кога би смеел мојот одраз би ви го дал
 Од морето на настани би го извадил
 Би му рекол
 Одморисе сега и ти од шепотото на спомените

Зарем не бев патник безвременски
 Од просторот каде тишината се создаваше дојдов
 Во пространството на викотници пристигнав
 Сега навистина одморот го барам од часот иден

За да недојдиш до мене ти немир разбуричан
 Со седум кругови се заштитувам
 Во седум светови се сокривам
 Преку седум бездни длабоки треба да ме бараш

Ќе ми судат само тие кои гревовите во оганот ги фрлија
 Со лицето кон пустината се свртија
 Прашина ситна од ветрот побараа да ги стори
 Судбината своја во рацете си ја зе доа

Јас сум сега минато поминато прегазено некаде заборавено
 Ти си сега сегашност која се живее со само едно трепнување на окото
 Тој таму е иднината можеби затоа магли лепливи има околунего
 Не брзам не брзај гледаш дека стои

Орда

Златните букви во темнината се појавија
Ги читав со пламен во очите
Страста да ги допрам водата ја гаснеше
Висеа додека сакав
Тајна стара беше тоа
Од жрец еден оставена
Којзнае можеби предок мој бил
Ритуал напишан кој го правам
Волците да ги собирам
Господар нивни да бидам
Предводникот евего тука со виежот свој се најави
Десната шепа ја свитка така покорност покажа
Ржењето го смири
Крвта човечка ја посакуваше
Но сега слуга веќе беше
Ги повика следбениците свои
Орда непрегледна
На број којзнае колку
Танцот на ловот го играат
Во три круга се наредени
За пир се спремаат
Не им давам
Ќе ги чувам гладни да бидат
Некои ја посакуваат мојата крв
Малку им е
Та затоа се воздржуваат
Нека кога наутро ќе прошетам
Кога со светлината ќе се искапам
Тогај можеби ордата ќе ја распушта
Нека лута по горите
Сама без водачот свој

Песната е посветена за една ранета душа

Простими што како некогаш не се смеам
 Ја изгубив насмевката некаде во некои празни булевари
 Не не повторно те лажам
 Не ја изгубив ми ја украдоа дрски скитници

Простими што како некогаш очиве не солзат
 Пресушија од ветриштата што дуваа така бесно
 Јас само стоев силата нивна ја мерев
 Мислев дека сила имам како некогаш да им се спротиставам

Простими што како некогаш не пеам песни весели
 Дневникот во кој ги запишував водата го однесе
 Сега на песков ги запишувам но брановите секогаш ги бришат
 Само понекогаш галебот ќе ги прочита и од нив песнат тажна ќе испее

Простими што сега така жално молчам
 Зборови веќе немам ги потрошив во викотниците секојдневни
 Некогаш беа прегласни и за мене
 Сега само шепотот ми остана еве знам дека јаворот сме слуша

Простими навистина простими за днине што така со празнотија ги полнам
 Немам веќе желба ни во сонцето да гледам
 Немам веќе желба ни со месечината да другарувам
 Го потрошив секој миг сега ми остана само да чекам

Покајание

Се покајувам тука на олтарот во камен издлабен
Се покајувам што честопати очите ми солзеа
Се покајувам што честопати срцети од немир ми трепереше
Се покајувам не затоа што сум голем грешник
Или некој ќе помисли дека се покајувам
Утре нови гревови да направам
Сега со покајувањето товарот го растоварам
Се покајувам
Искрено
Не за смртниците други да ме разберат
Се покајувам за полесно сонот да ме пронајде
Се покајувам
Што се родив како грешник
Се покајувам што се родив како смртник
Се покајувам навистина
Овде на олтаров во камен издлабен.

Празни сништа

Ги продавам моите сништа
Овде на оваа раскрсница
Ефтино само за пет пари
Сите заедно
Не ме прашувајте зошто
Или што ќе правам без сништа
Ќе одам некаде
Каде нема тага
Ќе одам некаде
Каде нема солзи
Таму знаете ќе купам нови
Некој кој со светлина се полни
Ги продавам моите сништа
За мене се веќе лители
Празни
Не донесоа ништо ново
Еве и прицава што лета
Вели ајде побрзај
Има уште малку од денот
Ајде побрзај
Поклониги или оставиги
Тие нека тагуваат за тебе
Со првиот мрак сокријсе ти во тишината
Чекајго новиот сон
Земиго прв
И замини таму каде што сакаш

Проклети денови

Деновите на проклетијата дојдоа
 Се распослаа насекаде
 Проклети биле лазат небаре змии троглави се
 Ареата на сумпорот ноздрите ги затиња
 Се гушат некој кој останаа надвор
 Кркорења одвратни се тоа
 Само гавраните со песната слават
 Постојано на проклетијата ода и пеат
 Не издржаа и боговерниците
 Се сокриаа некаде по килерите темни
 Молбите нивни во густинава не стигаат никаде
 И ним ги остави Бог да скапуваат
 Парчиња да се сторат
 Кучињава скитници да се стрват
 Проклетија е ова
 Проклетија запишана на пергаменти некои стари
 Не знаеа за неа луѓево
 Ги криеа пергаментите тие кои зборуваа постојано
 Ние сме најблиску до Бога
 Ние гласот негов го слушаме
 Вие сте само стадото наше
 Следетене
 Каде се каде се проклети да бидат
 Викаше слепецот од сумпорот ослепен
 Каде се сега ти да ме поведат
 Зарем адов е нивната награда
 Ги дарував секој ден со по три златника
 Ми рекоа дека замене дверите рајски се отворени секогаш
 Каде се каде се проклети да бидат
 Викаше слепецот на пустата раскрсница
 Проклети
 Проклети денови дојдоа
 Не знаевте нели

Простими што брзам

Ме праша кој сум
Зарем го заборава одговорот
Ти кажав тивко
Прашаја темнината
Таа ме познава подобро
Со свездите седум ќе го напише името мое
Месечината ќе ги изговори
Не ја погледна кога затрепери
Ме праша зошто солзата ми потече
Зарем го заборава одговорот
Ти кажав тивко
Земјата е сува и пеплосана
Дождовите избегаа некаде далеку
Морам, да и подарам малку солзи
Ме праша
Зошто заминувам
Зарем не се секаваш
Ти кажав тивко
Јас сум дете на ноќта
Евеја зората галопира на светлината
Ќе биде брза
Морам да одам простими
Но утре кога мракот ќе те прегрни
Ти повели повторно
Седни како вечерва осамена
Јас ќе дојдам
Сега
Простими што брзам

Се создадов самиот

Бев вчера безимен скитник
Во сокаците скитав знаев дека за мене се тесни
Во булеварите несмеев да одам
Таму безимените скитници мораа маски да стават

Кога полноќта дојде
Повторно се создав самиот
Од зборови многубројни
И станав и име и збор

Тогаш реков нешто што не го разбирав
Некои кои слушнаа се исплашија
Свездената прашина нека ме посипа со блескавост
Свезденото небо нека ме создаде нов сјај да му дадам

Со душата трепер ќе правам
Срцето ритамот нека го одреди
Кога ќе се спојат сонот ќе заврши утрото ќе започни
Така во денот со лик ќе одам

Ја напуштам ноќната тишина без грам грев
Заминувам во белината на криљата од желбите
Знам ќе се сеќава долго долго
Ќе ми каже кога во вечноста ќе се стретнеме

Сонот и јавето

Кога ќе тргнеш еден ден
Да го бараш моето срце
По патеката
Каде со каранфили е послана
На првата раскрсница
Свртли лево
Следиго патоказот жолт
Ќе стигнеш до една црвена ружа
Десно од неа има еден извор
Водата немој да ја пиеш
Само во дланката земи три капки
Првата ставија на левото око
Молњата што ќе ја видиш тогаш
Немој да те исплаши
Тоа е ударот на моите спомени
Втората капка ставија на десното око
Белината што ќе се распостели околу тебе
Нека не те заслепува
Тоа е треперот на мојата душа
Третата капка пуштија нека падне пред тебе
Тресокот ќе ме разбуди
Така ќе знам дека сонот завршил
Така ќе знам дека јавето дошло
Ќе долетам на криљата од змејот
Каде заедно спиевме во најубавата бајка
Така ќе знаеш дека сонот завршил
Така ќе знаеш дека јавето дошло

Рецензија

Ние сме одговорни само за себеси,се раѓаме одвоено од другите,изаминуваме исто така сами,секој од нас има сопствена патека која треба да ја изоди,на добар или лош начин,тоа е изборот сопствен.

И затоа,ако сакате додека одете на таа животна патека да направите нешто за некого,тоа е да му дадете еден грст од вашите чувства кои се плод на вашата сопствена Љубов,и да заминете.но при тоа не очекувајте,тој или таа за тоа да ви каже благодарам,ни пак не очекувајте тој или таа со тие ваши подарени чувства да се промени,да биде токму како вас,само подаретеги и заминитеси,и тоа е тоа.

Вашата воља е ваша лична сопственост,и е креатор на вашите постапки,но при тоа неправете со тие постапки дека сте Возвишено суштество,кое другите треба да го обожаваат како Бог.занивајтесе само со себеси.

Ете и овде,Чернодримски како што кажав решил да замине,од светот кој мислел дека ќе го направи среќен,правел што правел,но понекогаш бесцелно е да градиш нешто,што другите упорно ќе го рушат,па затоа заминува.но никогаш не заборава чил неотугув дел е.

Кога изморен ете така ќе бев
 На земјата ќе легнев
 Очите бргу бргу ќе ги затворев
 Со сонот бел,кој самовилите ми го носеа
 Ја милував нежно родилката
 И кажував тивко и шепотев навистина
 Грутка земја сум

Знаеќи добро дека во заминувањето нема да има придружник,нема да има сопатник на патеката која сам ја избрал,тој малку таговно кажува,но сепак не се колеба од одењето,некаде блиску до неговата патека се и на другите кои одат,но тој сега заминува и без солзите.

Не ја барај искрата во моите очи

Ја немам веќе долго и јас
 Погледните добро
 Ќе застамам под светилкава трепетлива
 Знам дека свети, топлината нејзина ми кажува
 Слепец сум
 Враните ми ги испијаа очите
 Прво дојдоа по моите солзи
 Рекоа дека биле жедни од долгиот лет
 Им се допаднаа
 Потоа рекоа го сакаме изворот на тие солзи
 Сверови невидени

Само оние лекции кој ќе ги научи Душата од грешките се добри, понекогаш се тоа болни лекции, но и тоа е добро, ако се пронајди потоа вистинскиот пат за понатаму, Човекот во својот живот прави грешки, но кога ќе направи голема фатална грешка, ете тогаш и душата застанува, прво да ја преболи болката, а потоа продолжува. којзнае, можеби токму љубовта не учи така.. прво да не скрши лажната Љубов, за да потоа од скршените парчиња ја составиме онаа вистинската.

Го живеев сонот кој не постоеше
 Неисполнет во маглините утрински замина
 Остана некаде во сенката на месечината
 Се сокри и нечија желба да не го најде

Ништо во животот не е случајно, па ни ова заминување...ништо.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонији кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-

37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Мисловен Дневник

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Мисловен Дневник 2006 година 57 страни

ISBN-10 608-4778-35-6

ISBN-13 978-608-4778-35-6

EAN 9786084778356

